

Arrest

nr. 71 819 van 13 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. SCHOUTEN, loco advocaat J. TIELEMAN, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Verzoekers die volgens hun verklaringen België binnenkwamen op 25 maart 2010, verklaren er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 29 juli 2011 werden de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoekers werden gestuurd.

Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

Aangaande M. I.:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Pakistaanse nationaliteit beschikken. U zou een soennitische moslim zijn. U zou lederwaren ingekocht hebben in Pakistan en verkocht hebben in Moskou (Rusland). U zou in Moskou uw echtgenote (I. K. O.V. nummer 6602351) ontmoet hebben. Op 15 juli 2008 zouden

jullie gehuwd zijn in Kizilyurt (Dagestan). U zou op 5 november 2009 ontvoerd zijn uit uw woning in Islamabad door drie personen in witte kledij. U zou twee dagen vastgehouden en geslagen zijn. Uw vader zou naar het politiebureau in Islamabad gegaan zijn. Een politieagent zou gezegd hebben dat uw vader geld moest betalen. Uw vader zou geëist hebben dat hij u eerst mocht zien. Vervolgens zouden de drie personen u naar het politiebureau gebracht hebben. Uw vader zou vierduizend dollar betaald hebben. Vervolgens verbleef u bij een vriend in Islamabad. Hier zou een dokter u verzorgd hebben. Daarna zou u ongeveer 8 of 9 dagen bij uw zus in Lahore verbleven hebben. Vervolgens zou u op 19 november 2009 Pakistan per vliegtuig verlaten hebben naar Rusland. In Rusland verbleef u vier maanden. U en uw echtgenote zouden in Rusland problemen gekend hebben met de familie van uw echtgenote. Ze zouden niet akkoord gegaan zijn met jullie huwelijk. Jullie zouden Moskou verlaten hebben op 23 maart 2010. Via Moskou kwamen jullie per bus aan in België. Hier diende u en uw echtgenote op 25 maart 2010 een asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een kopie van uw identiteitskaart, uw huwelijksakte en vertaling, een domiciliecertificaat, een 'capital development authority' certificaat, een 'B-H'-formulier, formulier aangaande uw kinderen, uw nationaal taks nummer, een document 'national cadet corps', schooldocumenten, brief Sabro in verband met een werkovereenkomst, een brief 'PIA awards', een bankuittreksel Union Bank, registratiebewijs auto en een visakaart aanvraag Citibank Pakistan.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep.

U beweerde een vrees te kennen voor drie lokale personen die u gedurende twee dagen ontvoerd zouden hebben (zie gehoorverslag CGVS p.10). Uw vrees is lokaal van aard en behelst criminele feiten. Dit valt als dusdanig niet onder de voornoemde Vluchtelingenconventie die immers voorziet in internationale bescherming van personen die hun land ontvlucht zijn vanuit een gegronde vrees voor vervolging op basis van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep. U bent een Pakistaans staatsburger (zie ook kopie identiteitskaart) en u verklaarde dat u nooit politiek actief was (zie gehoorverslag CGVS p.7). U behoort tot de religieuze meerderheid der soennieten en uit uw verklaringen blijkt nergens dat u problemen kende omwille van uw religieuze overtuiging of andere criteria vermeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de subsidiaire bescherming betreft, dient u aannemelijk te maken dat u bij een eventuele terugkeer naar Pakistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals beschreven in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw vrees ging uit van lokale belagers die u hadden ontvoerd omdat u twee vrienden van uw vriend S. K. uit Peshawar bij u liet overnachten (zie gehoorverslag CGVS p.10). Bij terugkeer naar Pakistan vreest u dat ze u opnieuw zouden ontvoeren en vermoorden (zie gehoorverslag CGVS p.22). Vooreerst is het bevreemdend dat u uw belagers niet kende en wist u ook niet of ze tot een organisatie behoorden. U wist enkel dat ze samenwerkten met de lokale politie (zie gehoorverslag CGVS p.15). Bovendien had u zich wegens deze vrees tot de autoriteiten kunnen wenden. U verklaarde immers geen vrees te kennen voor de Pakistaanse autoriteiten bij uw vertrek uit Pakistan (zie gehoorverslag CGVS p.20). U zou ook nooit aangeklaagd of gearresteerd zijn (zie gehoorverslag CGVS p.20). Gezien u geen vrees kende voor de autoriteiten had u zich tot hen moeten wenden voor de nodige bescherming tegen uw belagers. U gaf aan dat u niet naar de lokale politie kon gaan omdat u dacht dat ze u dan zouden martelen (zie gehoorverslag CGVS p.16). Indien de lokale politie u niet kon helpen, had u zich tot hogere autoriteiten kunnen wenden. U verklaarde dat u dit niet kon doen omdat u bang was van uw belagers (zie gehoorverslag CGVS p.17). Wat hier ook van zij, uw vader had aangifte kunnen doen bij hogere autoriteiten. Dit heeft hij echter niet gedaan omdat hij geen geld heeft en jullie maar tot de middenklasse behoren (zie gehoorverslag CGVS p.19). Dit zijn echter geen afdoende redenen om uw belagers niet aan te geven bij hogere autoriteiten. Ten slotte betreft dit een lokaal conflict. U legde ook geen enkel document voor ter staving van uw beweerde problemen met uw belagers. Bovendien verklaarde u dat u gedurende acht of negen dagen in Lahore verbleef bij uw zus waar u geen problemen kende (zie gehoorverslag CGVS p.3 en p.17). Het intern vluchtalternatief is dan ook op u van toepassing.

Vervolgens kan er geen geloof worden gehecht aan de beschrijving van uw vluchtroute van Pakistan naar Rusland en van Moskou naar België. U verklaarde op 19 november 2009 per vliegtuig van Pakistan naar Rusland gereisd te hebben. Wat betreft uw vluchtroute van Pakistan naar Rusland moet opgemerkt worden, dat u aangaf met uw eigen paspoort te hebben gereisd (zie gehoorverslag CGVS p.11). Uw eigen paspoort zou echter nog in Moskou liggen bij een vriendin van uw echtgenote (zie gehoorverslag CGVS p.10 en p.21). U wil/kan dit paspoort niet voorleggen. Dit doet een ernstig vermoeden rijzen dat u dit paspoort probeert achter te houden voor de Belgische autoriteiten, daar dit paspoort mogelijks bepaalde uitreisstempels kan bevatten. Zodoende kan ook niet nagekeken worden wanneer u Pakistan effectief heeft verlaten. Bovendien kan ook niet worden nagegaan hoeveel keer en wanneer u van Pakistan naar Rusland bent gereisd. Hierbij aansluitend kan ook verwezen worden naar de beslissing van uw echtgenote (I. K., O.V. nummer 6602351). Het CGVS vermoedt dat uw echtgenote haar binnenlands Russisch paspoort eveneens bewust achterhoudt om de hierin vervatte informatie over een eventuele woonregistratie elders in de Russische Federatie of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden (zie beslissing I. K., O.V. nummer 6602351).

Uw vluchtroute van Moskou naar België komt stereotiep en ongeloofwaardig over. Zo zou u per bus gereisd hebben van Moskou naar België samen met uw echtgenote (zie gehoorverslag CGVS p.11). U wist echter niet langs welke landen, steden, dorpen of grenzen u onderweg naar België bent gepasseerd (zie gehoorverslag CGVS p.11 en p.12). De smokkelaar zou de bus bestuurd hebben (zie gehoorverslag CGVS p.12). U verklaarde echter dat u geen documenten bij had (zie gehoorverslag CGVS p.13). Gezien het risico dat u, uw echtgenote en de smokkelaar zouden lopen bij een eventuele controle in de Schengenzone is het weinig geloofwaardig dat u geen documenten aangaande uw identiteit bij u had. U stelde dat u niet gecontroleerd werd onderweg van Rusland naar België (zie gehoorverslag CGVS p.13). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte controles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone in een bus te betreden, zonder persoonlijk gecontroleerd te worden aan een douanepost. Uw echtgenote legde gelijkaardige verklaringen af (zie beslissing I. K., O.V. nummer 6602351). Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw beweerde reisweg van Pakistan naar Rusland en van Rusland naar België.

Aangaande de problemen van uw echtgenote (I. K., O.V. nummer 6602351) in Rusland omwille van jullie huwelijk dient opgemerkt te worden dat wat uw echtgenote betreft (I. K., O.V. nummer 6602351), eveneens werd besloten tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Bovendien verklaarde u dat uzelf geen andere problemen kende in Rusland (zie gehoorverslag CGVS p.17 en p.20). U stelde dat u Rusland verliet omdat uw visum verstreken was en dat u dan zou moeten terugkeren naar Pakistan (zie gehoorverslag CGVS p.20). U had asiel kunnen aanvragen in Rusland omwille van uw problemen in Pakistan maar u hebt dit niet gedaan, hetgeen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnt (zie gehoorverslag CGVS p.8). U gaf meermaals aan dat uzelf geen andere problemen kende in Rusland (zie gehoorverslag CGVS p.17 en p.20). Aangezien uw huwelijk met uw echtgenote van Tsjetsjeense origine (I. K., O.V. nummer 6602351) hier niet in twijfel werd getrokken dient nog opgemerkt te worden dat, wat de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan betreft, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd (zie blauwe map), blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet voor Dagestan ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De Commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Wat uw identiteitskaart betreft, moet opgemerkt worden dat deze slechts tot 30 november 2009 geldig was. De overige documenten (uw huwelijksakte en vertaling, een domiciliecertificaat, een 'capital development authority' certificaat, een 'B-H'-formulier, formulier aangaande uw kinderen, uw nationaal taks nummer, een document 'national cadet corps', schooldocumenten, brief Sabro in verband met een werkovereenkomst, een brief 'PIA awards', een bankuittreksel Union Bank, registratiebewijs auto en een visakaart aanvraag Citibank Pakistan) kunnen aanvaard worden maar voegen niets wezenlijks toe aan uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor

subsidaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Aangaande I.K.:

“A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger en verklaart van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd geboren op 20 augustus 1971 in Khasavyurt (Dagestan). In februari 2008 leerde u op de markt in Moskou de Pakistaan I. M. (O.V. 6602351) kennen. Hierna ontmoette u hem ongeveer een keer per maand, waarbij jullie telkens in Machatsjkala verbleven. Op 15 juli 2008 trouwde u in Kizilyurt (Dagestan) officieel met I. M. (O.V. 6602351). Uw familie was niet op de hoogte van dit huwelijk. Eind november 2009 ontvluchtte uw man Pakistan. Hierna gingen jullie bij uw vriendin B.G. in Machatsjkala wonen. Hier woonden jullie drie maanden samen. Begin februari en midden februari 2010 kreeg u twee maal telefonische bedreigingen van uw neef I. Midden februari 2010 vernam uw familie dat u getrouwd was. Eind februari 2010 vertelde L., uw buurvrouw op de markt, u dat de broer van uw vader en diens zonen u wilden vermoorden wegens uw huwelijk. L. had dit vernomen van uw oom, I. M. Met uw vriendin B. ging u naar de politie om klacht in te dienen. Een week later, begin maart 2010, belde de moeder van uw moeder. Ze zei u dat enkele familieleden waren langs geweest bij haar en dat u dringend moest vertrekken. De volgende dag reisden jullie uit Machatsjkala met de trein naar Moskou. In Moskou woonde u twee à drie weken bij een vriendin, M.T. Uiteindelijk verliet u Moskou op 23 maart 2010. Samen met uw man reisde u met de bus naar België. Op 25 maart 2010 bereikte u 's ochtends België. Dezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een kopie van twee bladzijden uit uw Russisch binnenlands paspoort, uw huwelijksakte, een attest over uw gezinssamenstelling en een verklaring aan de OVD van Khasavyurt.

B. Motivering

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Dagestan problemen heeft met de familie van uw vader. Deze problemen ontstonden nadat u trouwde met een man van Pakistaanse origine. U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Allereerst kon u de Belgische asielinstanties onvoldoende overtuigende bewijzen voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U legde weliswaar een attest over uw gezinssamenstelling, d.d. 6 juni 2011, en een verklaring voor de OVD van Khasavyurt voor. Het attest vermeldt niet waar u samenwoonde met uw man. Het attest vermeldt niets over de problemen naar aanleiding waarvan u zou gevlucht zijn. Bovendien werd dit attest aan u uitgereikt op 6 juni 2011 terwijl u op dat moment al in België verbleef (CGVS, p. 8). Met betrekking tot de brief aan de OVD stelde u dat uw vriendin B. uw verklaring over uw problemen bij de stedelijke politieafdeling in Khasavyurt opschreef. Hierna zou de politie een stempel op uw verklaring gezet hebben (CGVS, p. 12). De brief vermeldt echter enkel in uw eigen bewoordingen welke problemen of dreigementen u zou gehad hebben. Daarom kan de informatie in deze brief niet als objectief worden beschouwd. Bovendien bevat de brief geen hoofding, noch de naam van de politieagent waaraan u deze verklaring zou hebben afgegeven. Deze brief bewijst daarom niets over de problemen die u zou hebben ondervonden in uw land van herkomst, noch over het feit dat u een klacht zou hebben ingediend bij de OVD. Hierdoor ontstaat ernstige twijfel over de geloofwaardigheid van deze brief. U slaagde er bijgevolg niet in de Belgische asielinstanties een authentiek en geloofwaardig document voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding voor uw vlucht vormden, daadwerkelijk plaatsvonden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Daarnaast is het opvallend dat u op 16 februari 2010 nog helemaal vanuit Machatsjkala naar Khasavyurt reisde om een klacht in te dienen bij de stedelijke politieafdeling (CGVS, p. 12-13). Net voordien, begin februari 2010, ontving u immers een eerste dreigtelefoon van uw neef Islam in verband met uw huwelijk (CGVS, p. 13), die volgens uw brief aan de OVD op hetzelfde adres als u in Khasavyurt woonde. Het feit dat u na de eerste telefonische bedreigingen van uw neef die in Khasavyurt woonde, nog terugkeerde naar Khasavyurt, doet ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Mocht u omwille van uw huwelijk problemen vrezen met uw familie, is het evenzeer opmerkelijk dat u er - volgens uw verklaringen en uw huwelijksakte - voor koos om de familienaam van uw Pakistaanse man bij de registratie van uw huwelijk op 15 juli 2008 over te nemen. De vrijwillige overname van de familienaam van uw man, I., zou het voor u immers moeilijker hebben gemaakt om uw huwelijk verder verborgen te houden voor uw familie (CGVS, p. 11). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.

Verder legde u tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop u vernam dat uw familie op de hoogte was van uw huwelijk. Eerst vertelde u dat u eind februari 2010 van uw collega L. vernam dat uw familie wist dat u getrouwd was (CGVS, p. 11-12). Later verklaarde u dat uw neef I. u begin februari 2010 telefonisch bedreigde (CGVS, p. 13). Door dit telefoongesprek zou u al moeten vernomen hebben dat uw familie op de hoogte was van uw huwelijk. Deze verklaringen zijn tegenstrijdig en hollen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uit.

Voorts kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw reisweg van Dagestan naar België. U verklaarde dat u eerst met uw man per trein van Machatsjkala naar Moskou reisde. Op 23 maart 2010 vertrokken jullie uit Moskou naar België (CGVS, p. 7). U wist echter hoegenaamd niet langs welke plaatsen, steden, landen of grenzen u onderweg naar België gepasseerd bent (CGVS, p. 7-8).

Dergelijke onwetendheid over uw reis is echter weinig geloofwaardig. Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precare onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, is het niet aannemelijk dat u zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van de reis.

U was tijdens deze reis niet in het bezit van identiteitsdocumenten (CGVS, p. 6-7). Daarnaast verklaarde u dat u twee foto's van uzelf en van uw man aan de chauffeur moest afgeven. U wist echter niet of er valse documenten voor u werden aangemaakt. U verklaarde dat u dergelijke documenten niet had gezien (CGVS, p. 6). Gezien het risico om bij binnenkomst in de Schengenzone aan strenge en individuele controles te worden onderworpen waarbij doorgevraagd kan worden over identiteit, reisbestemming en reisbedoelingen, is het niet aannemelijk dat de chauffeur, die zelf ook sancties riskeert indien hij van mensensmokkel zou worden verdacht, u niet op de hoogte zou hebben gebracht van de voor u gebruikte reisdocumenten. U zou onderweg tussen Rusland en België nooit persoonlijk gecontroleerd zijn (CGVS, p. 7). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte controles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone in een bus te betreden, zonder persoonlijk gecontroleerd te worden aan een douanepost. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u in een bus, zonder persoonlijk gecontroleerd te worden, de EU zou zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde er nooit een te hebben gehad (CGVS, p. 6), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder uitgehold.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, kan ook geen geloof worden gehecht aan de verklaring dat u uw binnenlands Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstak, liet liggen bij uw vriendin M. in Moskou (CGVS, p. 5). Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw binnenlands Russisch paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een eventuele woonstregistratie elders in de Russische Federatie (uit uw verklaringen blijkt dat u regelmatig goederen kocht in Moskou (CGVS, p. 9)) of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang.

Mochten uw verklaringen alsnog geloofwaardig zijn, quod non, dient te worden vastgesteld dat u naar aanleiding van uw problemen amper bescherming heeft gezocht in uw land van herkomst. U verklaarde dat u op 16 februari 2010 met uw vriendin B. naar de politie in Khasavyurt stapte, waar een stempel op uw verklaring werd gezet (CGVS, p. 12-13). U bleek echter geen verdere stappen te hebben ondernomen om bescherming te verkrijgen (CGVS, p. 14-15). Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, mag van een asielzoeker verwacht worden dat hij redelijke pogingen onderneemt om bescherming in eigen land te verkrijgen, wat in casu niet het geval was. Zelfs indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, dient er ook op gewezen te worden dat u zich naar aanleiding van uw intra-familiale problemen elders in de Russische Federatie zou kunnen vestigen (CGVS, p. 15). Volgens uw verklaringen woonde de zus van uw vader met haar zoon in Moskou (CGVS, p. 15-16). U maakte echter niet aannemelijk dat u omwille van uw huwelijk problemen met uw tante zou hebben ondervonden of zou kunnen ondervinden. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u de laatste jaren maandelijks naar Moskou ging voor uw werk op de markt (CGVS, p. 9). U verklaarde geen problemen te hebben gekend in Moskou (CGVS, p. 13). Tevens stelde u dat u in Moskou geen bescherming zocht voor uw eventuele problemen (CGVS, p. 15). Ook uw man verklaarde dat hij in Moskou geen problemen kende (CGVS man, p. 17 en 20). Het is dan ook weinig aannemelijk dat u niet op een andere plaats in de Russische Federatie terecht zou kunnen, zeker gezien u verklaarde dat uw man in de Russische Federatie geen problemen kende (CGVS, p. 10).

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat uw man verklaarde dat hij problemen kende in Pakistan (CGVS man, p. 14-20). U stelde echter dat u nooit in Pakistan was geweest (CGVS, p. 9). Ook in het kader van de asielaanvraag van uw man, I.M. (O.V. 6602351), werd besloten tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (een kopie van twee bladzijden uit uw Russisch binnenlands paspoort en uw huwelijksakte) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit en die van uw man, die echter niet betwist worden, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is

gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De Commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekers zich op een schending van het artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekers werpen op dat, hoewel hun vrees voor vervolging dient te worden onderzocht ten aanzien van hun respectieve landen van herkomst, men echter in het kader van de eenheid van gezin aan beide verzoekers het vluchtelingenstatuut dient toe te kennen wanneer de vrees van één van de verzoekers weerhouden wordt en verwijzen hiervoor naar artikel 8 EVRM, naar artikel 23 van de richtlijn 2004/83/CE van de Raad van 29 april 2004 en ten slotte ook nog naar de richtlijnen van UNHCR.

Wat betreft de vrees voor vervolging in Rusland, herhalen verzoekers dat ze bedreigd werden door de familie van verzoekster die zich niet kon vinden in een huwelijk met een Pakistaanse man. Hoewel klacht werd ingediend, werd hier geen gevolg aan gegeven door de politie. Verzoekers verwijzen naar het aanwezige racisme in Rusland waartegen de autoriteiten geen bescherming bieden en wensen dit te staven met een artikel van Radio Free Europe/Radio Liberty van 4 februari 2009 en een rapport van A.I. van 24 oktober 2007. Verzoekers betwisten verder dat ze onvoldoende bewijzen hebben voorgelegd en volharden in de neergelegde huwelijksakte en klacht bij de politie van Khasavyurt. Uit het administratief dossier blijkt nergens dat het Commissariaat-generaal onderzocht heeft of de lokale politie in Khasavyurt klachten op de door verzoekers beweemde wijze behandelt of niet. Verzoekers menen dat het Commissariaat-generaal de bewijsregels van het vluchtelingenverdrag miskent en verwijzen naar de richtlijnen van het UNHCR. Verzoekers zijn van oordeel dat het Commissariaat-generaal hen onterecht een dubbele bewijslast oplegt, terwijl het volgens hen aan het Commissariaat-generaal is om aan te tonen dat de documenten vals zijn, zeker wanneer het gaat om een beslissing die gesteund is op twijfels en onwaarschijnlijkheden.

Wat de vrees voor vervolging in Pakistan betreft, stippen verzoekers aan dat de ‘rechtstaat’ een relatief begrip is in Pakistan en verwijzen hiervoor naar een rapport van “Freedom House” van 26 juli 2011.

Verzoekers zijn van mening dat de vervolging die verzoeker vreest het gevolg is van het huidige klimaat in Pakistan waar onder het voorwendsel van de strijd tegen terrorisme mensen op illegale wijze worden vervolgd zonder enige kans op verdediging. Verzoeker betwist dat de door hem aangehaalde problemen geen verband zouden houden met één van de criteria van het vluchtelingenverdrag en betwist dat zijn vervolging criminele feiten zou betreffen. Verzoeker herhaalt vervolging te vrezen omwille van zijn politieke en religieuze houding. Verzoeker verwijst naar de procedurerichtlijnen van UNHCR en stelt dat hij het slachtoffer is van het onrechtvaardig handelen van de Pakistaanse politie. Verder meent verzoeker dat noch uit het administratief dossier noch uit de bestreden beslissing blijkt dat er onderzoek werd gevoerd naar de haalbaarheid van het interne vluchtalternatief in een ander deel van Pakistan. Verzoeker, die afkomstig is uit Islamabad en geen enkele band heeft met andere delen van Pakistan, begrijpt niet hoe hij elders in Pakistan veilig zou kunnen leven wanneer Islamabad in vergelijking met andere regio's het veiligst is.

Verzoekers vragen in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus en menen dat de bestreden beslissingen zowel artikel 48/4 van de vreemdelingenwet als artikel 3 EVRM schenden. Verzoekers herhalen een onmenselijke en vernederende behandeling te vrezen bij een terugkeer naar Pakistan of Rusland en verwijzen opnieuw naar de door hen aangehaalde problemen.

2.2. Verzoekers vragen in wezen hen het vluchtelingenstatuut toe te kennen, in ondergeschikte orde hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Verzoeksters asielaanvraag berust op de problemen die ze zou ondervinden ten gevolge van haar huwelijk met haar Pakistaanse echtgenoot. De familie van verzoeksters vader, woonachtig in Khasavjurt Dagestan, zou er immers mee gedreigd hebben verzoekers om die reden te doden.

Verzoekster die weliswaar een huwelijksakte voorlegt brengt echter geen begin van bewijs bij van de problemen die zij zou hebben ondervonden ten gevolge van dit huwelijk. Zij legt een attest van gezinssamenstelling voor dat dateert van 6 juni 2011 en dus opgesteld werd op een ogenblik dat verzoekers reeds meer dan een jaar in België verbleven. Het attest vermeldt hoe dan ook geenszins waar verzoekster samenwoonde met haar echtgenoot. De brief aan het OVD vermeldt enkel in verzoeksters eigen bewoordingen welke problemen of dreigementen zij zou hebben ondervonden, bevat verder geen hoofding, noch de naam van de politieagent waaraan zij deze verklaring zou hebben afgegeven. Gelet op deze vaststellingen toont verzoekster zelfs niet eens aan ooit klacht te hebben ingediend bij de OVD. De brief heeft om hogervermelde redenen geen enkele bewijswaarde.

Verzoekster verklaart voorts dat zij haar intern paspoort heeft achtergelaten bij een vriendin in Moskou en legt een kopie neer van de eerste bladzijde ervan. Zij maakt niet aannemelijk waarom zij het originele paspoort niet kan tonen, minstens waarom zij geen kopie van het gehele paspoort kan voorleggen. Deze vaststelling sterkt het vermoeden dat verzoekster haar paspoort bewust achterhoudt om zo bepaalde gegevens te verhullen ten aanzien van de Belgische asielinstanties. De bestreden beslissing wees er in dit opzicht terecht op dat verzoekster hierdoor een eventuele woonregistratie elders in de Russische Federatie of de uitreiking van een internationaal paspoort zou kunnen maskeren. Verzoekster toont hoe dan ook niet aan waar zij gedomicilieerd was met haar echtgenoot, allerm minst toont zij aan nog steeds woonachtig te zijn geweest in Dagestan op het ogenblik van de beweerdde problemen. Deze vaststelling hypothekeert op ernstige wijze de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat de feiten op waarheid zouden berusten, toont verzoekster niet aan dat ze beschikt over een vestigingsalternatief buiten Dagestan. Verzoekster verklaart dat er een tante met haar zoon in Moskou zou wonen; zij maakt echter niet aannemelijk dat zij zich in een stad die meer dan tien miljoen inwoners telt, aan het oog van haar familie zou kunnen onttrekken door zich in één van de vele andere wijken van de stad te vestigen. Verzoekster maakt hoe dan ook niet aannemelijk dat zij zich niet elders in de Russische Federatie zou kunnen vestigen. Verzoeksters verwijzing ten slotte naar algemene informatie (een artikel van Radio Free Europe/Radio Liberty van 4 februari 2009 en een rapport van A.I. van 24 oktober 2007) om het aanwezige racisme in Rusland waartegen de autoriteiten geen bescherming bieden te illustreren, doen aan hetgeen voorafgaat geen afbreuk. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Tenslotte stelde de bestreden beslissing vast dat verzoeksters verklaringen over haar reisweg ongeloofwaardig zijn. Niet enkel was verzoekster totaal onbekend met het afgelegde traject en de

organisatie van deze reis zij verklaarde tijdens deze reis niet in het bezit te zijn geweest van identiteitsdocumenten, in het ongewisse geweest te zijn of er al dan niet valse documenten werden aangemaakt en tijdens de reis tussen Moskou en België niet een keer persoonlijk gecontroleerd geweest te zijn. De bestreden beslissing stelde dienaangaande terecht: *“Gezien het risico om bij binnenkomst in de Schengenzone aan strenge en individuele controles te worden onderworpen waarbij doorgevraagd kan worden over identiteit, reisbestemming en reisbedoelingen, is het niet aannemelijk dat de chauffeur, die zelf ook sancties riskeert indien hij van mensensmokkel zou worden verdacht, u niet op de hoogte zou hebben gebracht van de voor u gebruikte reisdocumenten. U zou onderweg tussen Rusland en België nooit persoonlijk gecontroleerd zijn (CGVS, p. 7). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte controles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone in een bus te betreden, zonder persoonlijk gecontroleerd te worden aan een douanepost.”* Verzoekster verklaart dat zij in een bus, zonder persoonlijk gecontroleerd te worden, de EU zou zijn binnengekomen is dan ook volstrekt ongeloofwaardig.

Waar de bestreden beslissing vaststelt dat verzoekers problemen in Pakistan geen verband houden met het vluchtelingenverdrag werpt verzoeker voor het eerst op in zijn verzoekschrift dat hij vervolging vreest omwille van zijn politieke en religieuze overtuiging omdat de twee personen die bij hem thuis hadden gelogeerd zelf gezocht werden omwille van hun politieke en religieuze houding. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de aanvang van de procedure verklaarde dat: (...) *ik weet echt niet waarom die mannen mij kwamen halen en weet niet wat ze wilden.* (...). Bij het Commissariaat-generaal liet verzoeker vervolgens uitschijnen dat er een verband was tussen zijn ontvoering en de personen die bij hem logeerden. Verzoeker heeft echter op een enkel ogenblik melding gemaakt van politieke of religieuze redenen die verband zouden kunnen houden met zijn ontvoering. Dat verzoeker hiervan slechts voor het eerst melding maakt na de afwijzing van zijn asielaanvraag door de commissaris-generaal kan de Raad geenszins overtuigen; deze post-factum verklaringen zijn dan ook niet aannemelijk. Verzoeker legt overigens geen begin van bewijs neer van de door hem aangebrachte feiten. Hij verklaarde dat hij zich na zijn vrijlating noodgedwongen moest laten verzorgen door een arts gelet op de zware verwondingen die hij had opgelopen maar laat na hiervan ook maar enig medisch attest bij te brengen.

Verzoeker was in het bezit van een paspoort dat hij volgens zijn verklaringen zou hebben achtergelaten in Moskou bij een vriendin van zijn echtgenote. Verzoeker legt bovendien tegenstrijdige verklaringen af over zijn vertrek uit Pakistan. Hij verklaart aanvankelijk voor de eerste keer naar Moskou te zijn gereisd in februari 2010 om vervolgens te stellen dat het eerder februari 2009 was (gehoorverslag, 3) terwijl verzoekster dan weer verklaarde dat zij haar man voor het eerst in Moskou ontmoette in 2008 en uit de huwelijksakte blijkt dat zij in 2008 huwden. Dat verzoeker zijn paspoort moedwillig achterhoudt bevestigt het vermoeden, reeds vastgesteld door de bestreden beslissing, dat verzoeker bepaalde informatie wil achterhouden zoals de diverse uitreisstempels die zouden kunnen aantonen wanneer verzoeker Pakistan effectief heeft verlaten. Bovendien kan ook niet worden nagegaan hoeveel keer en wanneer verzoeker van Pakistan naar Rusland is gereisd. Ten slotte kan worden vastgesteld dat verzoeker een gemanipuleerde kopie neerlegde van zijn identiteitskaart aangezien de uitgiftedatum op het document ontbreekt.

Het ontbreken van ieder begin van bewijs van het relaas van beide verzoekers in samenhang met het moedwillig achterhouden van reis- en identiteitsdocumenten, de tegenstrijdige verklaringen over het verblijf van verzoeker in Moskou alsook hun ongeloofwaardige verklaringen over hun reisweg naar België verhinderen dan ook nog enig geloof te hechten aan hun verklaringen hun land te hebben uit vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of omwille van een reëel risico op ernstige schade volgens de definitie van de subsidiaire beschermingsstatus.

Waar verzoekers in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vragen en menen dat de bestreden beslissingen artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en 3 EVRM schenden wordt gewezen op het volgende. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen de artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a en 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of

bestrafing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, is het duidelijk dat zoals voor iedere vorm van internationale bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Aan verzoekers kan, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van deze feiten de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, a en b, van de voormelde wet van 15 december 1980 niet worden toegekend. Verzoekers halen geen argumenten aan ter weerlegging van de motivering van de commissaris-generaal die na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel is dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict en dat er aldus actueel voor burgers in Dagestan geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 c) van de vreemdelingenwet is.

2.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER